

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Michaele Bejčkové a soudce Pavla Molka v právní věci žalobce: **Ing. M. K.**, zast. Mgr. Davidem Satkem, advokátem se sídlem Na Příkopě 17, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2017, čj. OD 1261/16-2/67.1/16356/NL, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 22. 2. 2018, čj. 58 A 2/2017-21,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobci byla jako řidiči osobního vozidla dne 5. 3. 2015 uložena bloková pokuta ve výši 1 000 Kč za překročení maximální dovolené rychlosti v obci o méně než 20 km/h, a to blokem na pokutu na místě nezaplacenou č. E 0628498. Dne 5. 8. 2015 podal žalobce žádost o obnovu řízení, protože nesouhlasil s udělením pokuty v blokovém řízení a žádal o projednání přestupku ve správním řízení. Tvrdil, že blok č. E 0628498 nepodepsal, podpis na něm není jeho a byl zfalšován.

[2] Městská policie Liberec zamítla žalobcovu žádost o obnovu řízení. Žalovaný rozhodnutí městské policie zrušil a vrátil k novému projednání. Městské policie následně zastavila řízení o žádosti, kterou posoudila jako zjevně právně nepřipustnou. Žalovaný potvrdil rozhodnutí městské policie, obě rozhodnutí však zrušil Krajský soud v Ústí nad Labem- pobočka v Liberci. Krajský soud vrátil věc žalovanému a uložil mu věcně se zabývat žádostí o obnovu řízení a vydat tomu odpovídající rozhodnutí o povolení obnovy či zamítnutí žádosti. Městská policie následně zamítla žádost o obnovu řízení, žalovaný její rozhodnutí potvrdil svým rozhodnutím ze dne 17. 1. 2017.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou. Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci se však ztotožnil se závěrem městské policie a žalovaného, podle nějž se

žalobcovu tvrzení o zfalšování jeho podpisu na pokutovém bloku nepotvrdilo, a žalobu zamítl. Považoval za zcela nepravděpodobné, že by podpis na pokutovém bloku byl padělán, navíc by takové jednání zasahujícího strážníka či jiných osob postrádalo jakýkoliv racionální důvod.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítá, že žalovaný i krajský soud mylně interpretují posudek z oboru grafologie, analýza a syntéza ručního písma vypracovaný Mgr. R. S., jehož závěry jsou obsaženy ve vyznění Policie České republiky ze dne 9. 11. 2015 o postupu podle § 158 odst. 1 trestního řádu ve věci podezření z padělání podpisu. Z posudku vyplývá, že množství srovnatelných znaků neumožňuje určit, zda stěžovatel jednoznačně blok podepsal. Jestliže policie uzavřela, že pravost podpisu nelze určit, tkví břemeno důkazní a břemeno tvrzení na správním orgánu, nikoli na stěžovateli obviněném ze spáchání přestupku. Městská policie a žalovaný měli buď pravost podpisu postavit najisto, nebo přistoupit k obnově řízení a údajný přestupek projednat ve správním řízení. I když policie nezjistila, že by zasahující strážník nebo jiná osoba spáchala přečin, nelze z toho dovozovat, že stěžovatel souhlasil s projednáním přestupku v blokovém řízení.

[5] Stěžovatel odkazuje na své vysvětlení ze dne 15. 9. 2015, kde zejména uvádí, že parafa na porovnávaném pokutovém bloku č. F 0862476 je odlišná od parafy na sporném pokutovém bloku č. E 0628498. Stěžovatel dále namítá, že krajský soud přes jeho návrh nedoplnil dokazování spisem, který obsahuje posudek. Jelikož je pravost posouzení stěžovatelova podpisu zásadní skutečností, měl být posudek součástí spisu a je nedostačující, že na něj bylo pouze odkazováno prostřednictvím vyznění policie. Stěžovatel spatřuje motivaci ke zfalšování podpisu ve snaze ulehčit si práci jednoduchým vyřešením přestupku v blokovém řízení.

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými. Z usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12. 3. 2013, čj. 1 As 21/2010-65, č. 2838/2013 Sb. NSS, vyplývá, že obnova řízení podle citovaného ustanovení přichází v úvahu u přestupku, který byl vyřízen v blokovém řízení postupem podle § 84 a násl. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, jen v případě, že žadatel neudělil souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení. Jestliže tedy žadatel v žádosti o obnovu řízení zpochybní souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení, musí se při splnění ostatních podmínek pro obnovu řízení zkoumat, zda tento souhlas skutečně udělil, či nikoliv (viz bod 35, věta třetí usnesení rozšířeného senátu). To se týká i případu možného zfalšování podpisu na pokutovém bloku obviněného, který nepopírá spáchání přestupku a pouze žádá jeho projednání v běžném správním řízení (bod 38 usnesení rozšířeného senátu).

[8] Stěžovatel tvrdí, že podpis na pokutovém bloku není jeho a byl zfalšován. Podle žalovaného a krajského soudu se tvrzení stěžovatele o zfalšování podpisu nepotvrdilo, žádost o obnovu řízení proto byla právem zamítnuta. Hlavním předmětem sporu je tak otázka, zda podpis na pokutovém bloku patří stěžovateli.

[9] Podle ustálené judikatury správních soudů i soudů rozhodujících v občanském soudním řízení je blokové řízení o přestupku specifickým druhem správního řízení, jehož výsledkem je správní rozhodnutí (pokutový blok). Pokutový blok je proto třeba považovat za veřejnou listinu ve smyslu § 53 odst. 3 správního řádu, pro kterou platí presumpce platnosti a správnosti. NSS se neztotožňuje s námitkou, že městská policie a žalovaný měli buď pravost podpisu

pokračování

postavit najisto, nebo přistoupit k obnově řízení. Městská policie a žalovaný zkoumali na základě stěžovatelových námitek, zda podpis na pokutovém bloku patří stěžovateli, avšak tvrzení stěžovatele o zfalšování podpisu se z nashromážděných podkladů, včetně důkazů navržených stěžovatelem, neprokázalo. Stěžovatelem navrhovaný postup, kdy by správní orgány musely prokazovat nade vší pochybnost pravost podpisů na pokutových blocích a v pochybnostech by měly považovat podpis za falešný, nemá oporu v právních předpisech, a nadto by vedl k absurdním důsledkům.

[10] Městská policie a žalovaný vyšli při posuzování pravosti zejména z následujících podkladů: pokutový blok č. E 0628498 ze dne 5. 3. 2015; vyrozumění Policie České republiky ze dne 9. 11. 2015 o postupu podle § 158 odst. 1 trestního řádu ve věci podezření z padělání podpisu, které reprodukuje závěry posudku z oboru grafologie, analýza a syntéza ručního písma vypracovaného Mgr. R. S.; kopie jiných pokutových bloků z let 2014 a 2015, které stěžovatel převzal a podepsal, a další písemnosti s podpisem stěžovatele; výpovědi zasahujícího strážníka a strážnice, stěžovatele a jeho manželky.

[11] Stěžovatel v žalobě i v kasační stížnosti napadá vyhodnocení vyrozumění policie ve věci podezření z padělání podpisu, resp. závěrů posudku v něm vyslovených. Podle stěžovatele městská policie, žalovaný i krajský soud vytrhli jednotlivé věty z kontextu a použili je ke zdůvodnění svých závěrů. Z vyrozumění policie podle stěžovatele jasně vyplývá, že není možné určit, kdo blok podepsal. NSS se s vyjádřením policie seznámil a se stěžovatelovou námitkou se neztotožňuje. Posudek měl určit, zda stěžovatel podepsal pokutový blok ze dne 5. 3. 2015. Podle vyjádření policie ze závěrečné části posudku vyplývá, že „*přes počet možných srovnatelných znaků lze konstatovat, že sporný materiál vykazuje v obecné i zvláštní rovině zkoumání spíše shodné markanty s porovnávaným materiálem od [stěžovatele]. Množství srovnatelných znaků však neumožňuje určit, zda jednoznačně [stěžovatel] sporný materiál podepsal*“. Městská policie, žalovaný ani krajský soud tyto závěry nijak nepřekroutili ani nevytrhli z kontextu, vyšli z jejich úplné podoby, pouze je vyhodnotili v souvislosti s jinými důkazy v neprospěch stěžovatele. Odborné zkoumání mohlo vést nanejvýš (ve variantě pro stěžovatele nejpriznivější) k závěru, že podpis není pravý (tj. že není stěžovatelův). Jeho cílem z povahy věci naopak nemohlo být prokázat se stoprocentní jistotou stěžovatelovo autorství – tím spíš, že ani nešlo o řádný podpis, ale o maximálně zjednodušenou parafu, kterou ostatně stěžovatel i jinak v některých situacích užívá.

[12] Z toho, že nebyl spáchán přečin, nelze jistě bez dalšího dovozovat, že stěžovatel souhlasil s projednáním přestupku v blokovém řízení. Městská policie, žalovaný ani krajský soud však takový závěr neučinili. Naopak vhodným způsobem pro účel svého řízení využili obsah vyrozumění policie ve věci podezření z padělání podpisu, který vyznívá v neprospěch stěžovatele. Nevyšli z prostého výsledku postupu podle § 158 odst. 1 trestního řádu, jak naznačuje stěžovatel.

[13] Stěžovatel v kasační stížnosti odkazuje na své vysvětlení policii ze dne 15. 9. 2015, kde zejména uvádí, že parafa na porovnávaném pokutovém bloku č. F 0892476 ze dne 16. 2. 2015 je odlišná od parafy na předmětném pokutovém bloku č. E 0628498 ze dne 5. 3. 2015. Tuto námitku stěžovatel uplatňoval již v řízení před správními orgány a krajským soudem; žalovaný na ni reagoval ještě porovnáním dalších písemností s podpisem stěžovatele (pokutový blok č. E 0076491 ze dne 5. 2. 2014, doručka k písemnosti Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 6. 3. 2015) a konstatoval, že podpisy na porovnávaných písemnostech nejsou úplně stejné, ale jsou typově shodné. Stěžovatel přitom uváděl, že se podepisuje celým příjmením, a do správního spisu doložil písemnosti s podpisem celým svým příjmením. NSS se s porovnávanými písemnostmi seznámil a vůči hodnocení žalovaného nemá výhrady. Žalovaný i krajský soud se s vysvětlením ze dne 15. 9. 2015 dostatečně vypořádali.

[14] Stěžovatel namítá, že krajský soud přes jeho návrh nedoplnil dokazování spisem, který obsahuje posudek z oboru grafologie, analýza a syntéza ručního písma vypracovaný Mgr. R. S.. Podle § 52 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodne, které z navržených důkazů provede. Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že nedoplňoval dokazování policejním spisem obsahujícím posudek, protože to pro posouzení žalobních námitek považoval za nadbytečné. Stěžovatel v žalobě ani v kasační stížnosti nezpochybňuje závěry posudku, jak jsou vyjádřeny ve vyznění policie ze dne 9. 11. 2015, nezpochybňuje ani další obsah vyznění policie. Stěžovatel vyznění policie sám navrhl a doplnil jako důkaz v řízení o povolení obnovy řízení (viz vyjádření stěžovatele ze dne 3. 12. 2015), kde „*případně*“ navrhoval jako důkaz i celý policejní spis. V žalobě k tomu potom doplnil „*pokud by správní orgány považovaly vyznění policie za nedostatečné*“. NSS za této situace považuje soudem zjištěné skutkové okolnosti za dostatečné a tuto námitku hodnotí jako nedůvodnou.

[15] Stěžovatel konečně podotkl, že jeho podpis mohl být zfalšován proto, aby si úřední osoby ulehčily práci jednoduchým vyřešením přestupku v blokovém řízení; tuto jeho představu však NSS považuje za krajně nepravděpodobnou a ani dokazování provedené ve správním řízení ji nečinilo o nic uvěřitelnější.

[16] Stěžovatelovy námitky nebyly důvodné, NSS proto zamítl kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[17] Stěžovatel neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalovanému nevznikly v řízení náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. července 2019

Zdeněk Kühn
předseda senátu